

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 398/2019-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. decembra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť ■■■■■, ■■■■■, ■■■■■, ■■■■■, zastúpeného advokátom Mgr. Milanom Vallom, Vajnorská 43, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základného práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 7 Ek 1308/2018 z 21. marca 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť ■■■■■ o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. júna 2019 doručená ústavná sťažnosť ■■■■■, ■■■■■, ■■■■■ (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

a základného práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 7 Ek 1308/2018 z 21. marca 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že na okresnom súde je proti sťažovateľovi ako povinnému vedené exekučné konanie v prospech oprávneného [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „oprávnený“). Návrhom na vykonanie exekúcie podaným okresnému súdu 7. septembra 2018 sa oprávnený domáhal od sťažovateľa vymoženía 605,01 € s príslušenstvom na podklade exekučného titulu, a to rozhodcovského rozsudku vydaného ad hoc rozhodcom rozhodcovského súdu [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „rozhodca“) pod sp. zn. RD/104/2018 z 9. júna 2018, ktorý sa stal vykonateľným 26. júna 2018 (ďalej len „rozhodcovský rozsudok“ alebo „exekučný titul“). Okresný súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie 4. októbra 2018 súdnemu exekútorovi JUDr. Jozefovi Augustínovi, PhD., Framborská 41, Žilina, ktorý vedie exekúciu pod sp. zn. 384 EX 506/18.

3. Oprávnený sa pôvodne v exekučnom konaní vedenom proti povinnému – obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „dlžník“), ktorej bol sťažovateľ v minulosti konateľom, domáhal vymoženía pohľadávky 371,29 €. Exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok rozhodcu Ing. [REDAKOVANÉ], ktorého právomoc vyplýva z rozhodcovskej doložky obsiahnutej vo všeobecných zasielateľských podmienkach oprávneného. Po tom, ako oprávnený svoju pohľadávku s príslušenstvom proti dlžníkovi nevy mohol a v zmysle rozhodcovského rozsudku malo ísť o nedobytnú pohľadávku, uplatnil si ju spolu s príslušenstvom ako nárok na náhradu škody podľa § 135a zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov proti sťažovateľovi ako bývalému konateľovi dlžníka, a to podaním žaloby rozhodcovi, tvrdiac, že na sťažovateľa sa má vzťahovať rozhodcovská doložka vo všeobecných zasielateľských podmienkach oprávneného.

4. Sťažovateľ podal 23. novembra 2018 súdnemu exekútorovi návrh na zastavenie exekúcie z dôvodu existencie skutočností, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu. Obsahom návrhu na zastavenie exekúcie bola predovšetkým námietka sťažovateľa, že

exekučný titul bol vydaný rozhodcom, ktorý nemá žiadnu právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach sťažovateľa, a námietka rozporu vedenia exekučného konania s dobrými mravmi.

5. Okresný súd uznesením sp. zn. 7 Ek 1308/2018 zo 16. januára 2019 (ďalej len „uznesenie vydané vyšším súdnym úradníkom“) návrh sťažovateľa na zastavenie exekúcie zamietol.

6. Napadnutým uznesením okresný súd zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu vydanému vyšším súdnym úradníkom.

7. Podľa názoru sťažovateľa napadnutým uznesením došlo k porušeniu ním označených práv podľa ústavy, listiny a dohovoru. Za rozhodujúcu skutočnosť je potrebné považovať to, že exekučné konanie je proti sťažovateľovi vedené na základe exekučného titulu, ktorým je list fyzickej osoby [REDAKOVANÉ], ktorý sa *«bez akéhokolvek právneho základu označil za „rozhodcu“ a svoj list označil ako „rozhodcovský rozsudok“»*. Sťažovateľ uvádza, že *„nikdy neprejavil vôľu, aby [REDAKOVANÉ] akokoľvek rozhodoval o jeho právach a povinnostiach“*, nepozná ho a nikdy pred začatím exekučného konania jeho meno nepočul. Poukazuje na to, že Ing. [REDAKOVANÉ] nie je rozhodcovským súdom ani rozhodcom, ale ide o fyzickú osobu, ktorá nemá právnické vzdelanie ani právnu prax.

8. Sťažovateľ namieta, že *„listinný dokument, ktorý má v tunajšom exekučnom konaní predstavovať exekučný titul nie je rozhodnutím, ktoré môže nadobudnúť právoplatnosť a vykonateľnosť, ale ide o obyčajnú listovú korešpondenciu medzi dvoma fyzickými osobami“*. Ďalej uvádza, že *„nemal ani najmenšie tušenie, že z neprevzatého listu, ktorý mu zasiela jemu neznáma fyzická osoba – Ing. [REDAKOVANÉ] – s maximálne neprimeranou 5-dňovou úložnou lehotou, by mu mohli potenciálne vyplývať nejaké povinnosti alebo riziká. List Ing. [REDAKOVANÉ] sťažovateľ považuje za ničotný úkon, ktorého vykonateľnosť nie je možné akceptovať, ani ak sa navonok tvári ako rozhodcovský rozsudok.“*

9. Sťažovateľ zastáva názor, že nemal žiaden dôvod preukazovať neznámej fyzickej osobe Ing. [REDACTED] neplatnosť rozhodcovskej doložky, a to že takto nekonal, nemôže mať za následok domnienku platnosti rozhodcovskej doložky.

10. Uvádza, že o jednostranne vypracovanom dokumente, všeobecných zasielateľských podmienkach, v ktorých mala byť obsiahnutá rozhodcovská doložka a od ktorých bola odvodená právomoc rozhodcu, nemal vedomosť a nikdy ich neakceptoval. Z toho potom vyplýva, že Ing. [REDACTED] nikdy nemal právo ani len vyzývať sťažovateľa na to, aby sa vyjadril žalobnou odpoveďou k žalobe, a už vôbec nemal právo zasielať sťažovateľovi list Ing. [REDACTED] označený ako rozhodcovský rozsudok. Sťažovateľ je presvedčený, že *„nikdy nemal žiaden dôvod preukazovať neznámej fyzickej osobe – Ing. [REDACTED] – neplatnosť rozhodcovskej doložky, a to že takto nekonal nemôže mať za následok fikciu platného uzavretia rozhodcovskej doložky a ani nemôže povýšiť obyčajný list na exekučný titul, teda dať obyčajnému listu fyzickej osoby vyššiu právnu váhu, ako má v právnom štáte rozhodnutie všeobecného súdu prvej inštancie“*. Ak teda sťažovateľ nikdy neprejavil súhlas s osobou Ing. [REDACTED] ako rozhodcu, podľa jeho názoru nepripadá do úvahy, že by sa jeho pasivitou v rozhodcovskom konaní mala zhojiť neplatnosť rozhodcovskej doložky, keďže neexistuje žiaden rozhodca ani žiadne rozhodcovské konanie.

11. Poukazujúc na súdnu prax sťažovateľ uvádza, že exekučný súd má skúmať, či bol exekučný titul vydaný oprávnenou osobou a či nadobudol vykonateľnosť. V prerokovávanej veci je podľa sťažovateľa exekučným titulom súkromná korešpondencia zaslaná fyzickou osobou Ing. [REDACTED] a takémuto listu nie je možné priznať kvalitu právoplatnosti a vykonateľnosti, keďže iba tým, že je tento list označený ako rozhodcovský rozsudok, ho ešte nemožno považovať za individuálny právny akt.

12. Sťažovateľ namieta aj formalistický výklad podaný okresným súdom, v zmysle ktorého, ako sťažovateľ uvádza, *„listová korešpondencia akejkoľvek plnoletej fyzickej osobe, ktorej zákon nezveril žiadnu právomoc rozhodovať o čomkoľvek je exekučným titulom“*. Uvedený výklad podľa sťažovateľa znamená, že *«ktokoľvek bez právneho vzdelania môže vydať úplne nezmyselný „rozhodcovský rozsudok“ a odoslať ho ako list*

komukoľvek a v prípade, ak sa adresát z akéhokoľvek dôvodu nebude tejto nezmyselnej listovej korešpondencii brániť, korešpondencia sa stáva automaticky spôsobilým exekučným titulom bez možnosti akéhokoľvek prieskumu, či už z hľadiska jeho vecnej správnosti (súladu s hmotným právom) alebo z hľadiska, či bol exekučný titul vydaný oprávneným subjektom».

13. V súvislosti s rozhodnutiami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 M Cdo 9/2012 a 6 E Cdo 7/2013, v ktorých najvyšší súd vyslovil, že v prípade, ak sa rozhodcovské konanie týka sporu z iného než spotrebiteľského právneho vzťahu, nevyžitie možnosti namietat' nedostatok právomoci rozhodcovského súdu a podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku vylučujú skúmanie právomoci rozhodcovského súdu v exekučnom konaní, sťažovateľ uviedol, že prerokovávaná vec vykazuje značné odlišnosti od bežného rozhodcovského konania, pretože sťažovateľ „*vôbec nevie, kto je Ing. [REDAKOVANÉ] ... a skutočnosť, že si dodatočne po uplynutí 5-dňovej lehote našiel od Ing. [REDAKOVANÉ] neprevzaté listové zásielky nepovažoval za nijak významnú*“.

14. Napadnutým uznesením okresný súd plne aproboval prístup, podľa ktorého ak „*Domnelý veriteľ predstiera existenciu pohľadávky voči Domnelému dlžníkovi, avšak s cieľom zabezpečenia rýchlej vymožitelnosti svojej spornej pohľadávky nepodá proti Domnelému dlžníkovi žalobu v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, ale odnímajúc Domnelému dlžníkovi právo na zákonného sudcu osloví Fyzickú osobu so žiadosťou, aby sa táto vydávala za rozhodcu a uložila expresným spôsobom Domnelému dlžníkovi povinnosť zaplatiť Domnelému veriteľovi spornú vymáhanú pohľadávku. V prípade, ak Domnelý dlžník na korešpondenciu Fyzickej osoby, ktorá navonok pôsobí ako súkromný a bezvýznamný list, vôbec nezareaguje, napr. z dôvodu, že má v korešpondencii o.i. veľké množstvo nevyžiadanej pošty od neznámych osôb a do tejto nevyžiadanej korešpondencie zaradí aj korešpondenciu úplne neznámej Fyzickej osoby, možno korešpondenciu tejto Fyzickej osoby povýšiť až na úroveň exekučného titulu. Na uvedené podľa názoru súdu postačuje to, že Fyzická osoba svoju korešpondenciu nazve ako výzva na doručenie žalobnej odpovede a rozhodcovský rozsudok, pričom podľa názoru súdu vyplývajúceho z Napadnutého rozhodnutia je úplne irelevantné, kto posielal takúto*

korešpondenciu a na základe čoho dospel k názoru, že ako fyzická osoba by mohol vydávať individuálne právne akty a rozhodovať o povinnostiach tretích osôb.“.

15. Na základe uvedených dôvodov sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 36 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu, toto napadnuté uznesenie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a priznal sťažovateľovi nárok na náhradu trov konania.

II.

Relevantná právna úprava

16. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

17. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

18. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

19. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

20. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie vecí ústavným súdom

21. Predmetom konania pred ústavným súdom je sťažovateľom namietané porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 36 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, k porušeniu ktorých malo dôjsť napadnutým uznesením okresného súdu, ktorý zamietol sťažnosť podanú sťažovateľom proti uzneseniu o zamietnutí návrhu sťažovateľa na zastavenie exekúcie vydanému vyšším súdnym úradníkom. Odôvodnenie svojej ústavnej sťažnosti sťažovateľ založil na argumente absencie právomoci rozhodcovského súdu konať vo veci z dôvodu neexistencie, resp. neplatnosti rozhodcovskej doložky.

22. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

23. Podľa § 21 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“) rozhodcovský súd je oprávnený rozhodnúť o svojej právomoci vrátane námietok týkajúcich sa existencie alebo platnosti rozhodcovskej zmluvy. Ak dospeje k záveru, že nemá právomoc rozhodovať vo veci samej, uznesením rozhodcovské konanie zastaví.

24. Podľa § 21 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní účastník rozhodcovského konania, ktorý chce uplatniť námietku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej zmluvy, môže tak urobiť v rozhodcovskom konaní najneskôr pri prvom úkone vo veci samej. Toto časové obmedzenie neplatí pre námietku neplatnosti rozhodcovskej zmluvy zakladajúcej sa na tom, že o veci nemožno rozhodovať v rozhodcovskom konaní, alebo, že vo veci má byť rozhodované podľa osobitného zákona;^{1a)} túto námietku možno uplatniť až do skončenia ústneho pojednávania, pri písomnom konaní až do vydania rozhodcovského rozsudku. Námietku, že sporná otázka prekračuje právomoc rozhodcovského súdu, musí účastník rozhodcovského konania uplatniť najneskôr vtedy, keď sa počas rozhodcovského konania o tejto otázke dozvie.

25. Podľa § 21 ods. 3 zákona o rozhodcovskom konaní rozhodcovský súd môže pripustiť uplatnenie námietky nedostatku právomoci, ak omeškanie účastníka rozhodcovského konania pri uplatnení tejto námietky je spôsobené príčinou, ktorú rozhodcovský súd považuje za dostatočnú.

26. Podľa § 21 ods. 4 zákona o rozhodcovskom konaní ak rozhodcovský súd rozhodne, že má právomoc rozhodovať, rozhodne o námietke podľa odseku 2 rozhodcovským uznesením alebo, ak sa účastníci nedohodli inak v rozhodcovskom rozsudku. Ak rozhodcovský súd rozhodne rozhodcovským uznesením, že má právomoc rozhodovať, účastník rozhodcovského konania, ktorý námietku podal, môže do 30 dní po doručení predbežného rozhodnutia podať návrh na súd, aby o námietke rozhodol. Proti rozhodnutiu súdu o zamietnutí námietky nie je prípustný opravný prostriedok. Rozhodcovský súd môže počas rozhodovania o námietke pokračovať v rozhodcovskom konaní a vydať rozhodcovský rozsudok.

27. Podľa § 40 ods. 1 písm. a) bod 1 zákona o rozhodcovskom konaní tuzemský rozhodcovský rozsudok môže byť zrušený príslušným súdom len na základe žaloby účastníka rozhodcovského konania podanej proti druhému účastníkovi rozhodcovského konania, ak účastník rozhodcovského konania preukáže, že nemal spôsobilosť uzavrieť rozhodcovskú zmluvu, rozhodcovská zmluva nebola uzavretá v súlade s právnym poriadkom, podľa ktorého sa na základe dohody zmluvných strán mala rozhodcovská zmluva uzavrieť, alebo že takáto dohoda nebola uzavretá, podľa právneho poriadku Slovenskej republiky.

28. Podľa § 43 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní ak súd zruší rozhodcovský rozsudok z dôvodov neplatnosti rozhodcovskej zmluvy alebo nemožnosti riešiť predmet sporu v rozhodcovskom konaní, pokračuje v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe alebo v rozsahu uvedenom vo vzájomnej žalobe.

29. S ohľadom na citované ustanovenia zákona o rozhodcovskom konaní, ako aj obsah sťažnostnej argumentácie sťažovateľa je zrejmé, že sťažovateľ mohol námietku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej zmluvy uplatniť podľa § 21 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní, resp. podaním návrhu na rozhodnutie o tejto námietke na súd v zmysle § 21 ods. 4 zákona o rozhodcovskom konaní a napokon aj podaním žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 zákona o rozhodcovskom konaní. Z ústavnej sťažnosti, ako aj zo samotného napadnutého uznesenia okresného súdu vyplýva, že sťažovateľ možnosť uplatniť uvedené právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd priznáva, nevyužil.

30. Okresný súd zaujal v napadnutom uznesení právny názor, podľa ktorého nie je oprávnený skúmať právomoc rozhodcovského súdu vydať exekučný titul s odôvodnením, že nevyužitie postupu podľa citovaných ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní v iných než spotrebiteľských veciach znamená stratu možnosti skúmať a spochybňovať rozhodcovskú doložku, resp. zmluvu, a tým aj právomoc rozhodcovského súdu v exekučnom konaní, pretože inak by tieto ustanovenia strácali svoj zmysel. V tejto súvislosti okresný súd nenašiel dôvod na odklonenie sa od právneho názoru vyplývajúceho

z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 6 E Cdo 7/2013 z 26. júna 2013, podľa ktorého pokiaľ sa rozhodcovské konanie týka sporu vyplývajúceho z iného než spotrebiteľského vzťahu, ustanovenia zákona o rozhodcovskom konaní, ktoré umožňujú účastníkovi tohto konania namietať nedostatok právomoci rozhodcovského sudu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej doložky alebo rozhodcovskej zmluvy a možnosť podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku pre neplatnosť rozhodcovskej doložky alebo rozhodcovskej zmluvy, vylučujú v nesporebiteľských veciach skúmanie platnosti, resp. existencie rozhodcovskej doložky, a tým aj právomoci rozhodcovského sudu v exekučnom konaní v zmysle zásady „vigilantibus iura scripta sunt („práva patria bdelym“ alebo „nech si každý stráži svoje práva“, alebo „zákony sú písané pre bdelych“).

31. Ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie okresného súdu vo väzbe na obsah sťažnostnej argumentácie sťažovateľa a nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by v danom prípade signalizovala svojvoľný postup okresného súdu nemajúci oporu v zákone. Predmetné rozhodnutie obsahuje dostatok skutkových a právnych dôvodov, pričom okresný súd vyčerpávajúcim, zrozumiteľným a vnútorne konzistentným spôsobom reagoval na všetky relevantné otázky prerokovávanej veci. Právne závery okresného súdu nie sú založené na svojvoľnej interpretácii, prípadne aplikácii ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní, ako aj Exekučného poriadku. Okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol argumentáciu, ktorá dostatočným spôsobom odôvodňuje záver, že v inom ako spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní nie je oprávnený skúmať právomoc rozhodcovského súdu na základe námietky neplatnosti, resp. neexistencie rozhodcovskej doložky, resp. zmluvy a že na uplatnenie takejto námietky existujú v zmysle zákona o rozhodcovskom konaní iné inštitúty. Z tohto dôvodu nejde o rozhodnutie, ktoré by bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a preto ústavný súd považuje napadnuté uznesenie okresného súdu za ústavne konformné.

32. V súvislosti s argumentáciou sťažovateľa, že nemal žiaden dôvod reagovať na „*obyčajnú listovú korešpondenciu jemu neznámej fyzickej osoby*“ a už vôbec nemal žiaden dôvod preukazovať tejto osobe neplatnosť rozhodcovskej doložky, ústavný súd pripomína zásadu „vigilantibus iura scripta sunt“ (bdelym prináležia práva) rozvíjanú v pomeroch moderného právneho štátu, ktorá poníma subjekty právnych vzťahov ako

emancipovaných jedincov a entity, ktorí sa musia aktívne pričiniť o to, aby ich práva boli rešpektované a chránené, a nespoliehať sa na ochranársku ruku paternalistického štátu (napr. nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. IV. ÚS 1106/08 z 10. marca 2009, bod 22). Táto zásada teda zdôrazňuje aj vlastné pričinenie na ochranu svojich práv vyžadujúc, aby aj sťažovateľ sledoval svoje subjektívne práva a robil také kroky, v dôsledku ktorých by nedochádzalo k ich ohrozovaniu a poškodzovaniu, a využil prostriedky, ktoré mu poskytuje zákon, a následne vykonal prípadné potrebné opatrenia, aby nedošlo k porušeniu jeho práv (napr. II. ÚS 213/09, IV. ÚS 57/2011, IV. ÚS 349/2011, II. ÚS 163/2015).

33. Oprávnenie rozhodcu rozhodovať spory definované zákonom o rozhodcovskom konaní vyplýva zo zákona. V zmysle § 19 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní podanie žaloby na rozhodcovský súd má rovnaké právne účinky, ako keby bola žaloba podaná na súd. Z uvedených dôvodov nemožno argumentáciu sťažovateľa ospravedlňujúcu svoju vlastnú pasivitu pri ochrane svojich práv bagatelizovaním významu písomností doručovaných rozhodcom v rozhodcovskom konaní akceptovať.

34. Na tomto základe ústavný súd zastáva názor, že neexistuje ústavne relevantný dôvod na to, aby do napadnutého uznesenia okresného súdu zasahoval, pretože pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mohla zakladať dôvod na vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 36 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. decembra 2019

Jana Laššáková
predsedníčka senátu